

й се зас्तо́лъ предъ ікѡна Б҃гоматери, говори́лъ высóкѡ, сýте да го чу́ашъ; влчице ѿ Гіже всѧ твари, прншдво Б҃це, какѡ си се сподоби́ла, та си роди́ла безъ и́стадѣнїя всіхъ Б҃га, чвдо ѿ вѣка, що нико́й не чу́лъ, такѡ сотвори́лъ на менѣ грѣшнаго мáлое чвдотворенїе, ѿ дárь ми́ свѣтъ на очи мои: Защо не сакамъ, да чинимъ раҳатъ, какѡ самъ до сего благодарнѡ трзпелъ, тaka бы трзпелъ, до десамъ жи́въ, що ми́ ты помагашь: ами́ да се оувѣратъ тые, ѿ са Овде, защо си на и́стинна роди́ла ты си бжїй и́низвреченнымъ образомъ, какѡ самъ онъ знае, да се ѿвѣрнатъ и́ ере́тицы невѣрнїи, да дойдатъ на и́стинна ѿ пра́ва вѣра, и́ да покажатъ твоа велічїа. Това и́зрека́лъ созъ пра́ва вѣра безъ шубе, ѿ твоа велічїа Б҃це, ѿ прогледна сльбїю, ѿ сýте прославили Б҃га, що чини такваж дивна чвдеса соз ста́ла Б҃ца; и́ многъ ере́тицы ѿ вѣреи повѣрвали благочестїе, тые сýте быле слéпїи: Защо не вѣрвали Хртѧ, и́ онъ ги просвѣти́лъ, и́ пожи́вёлъ по́сле бговгода́ни, ѿ прейде на вѣчна животъ.

С и́збáвльшемса ѿ потопленїа морскагѡ,

Ч Ѿ Д О 61.

Пи́ше вікентій въ зерцалѣ історїи плавале по море поклонницы, и́шле во стый градъ Іерасалимъ, се ѿворила геміата, и́ и́злегла многъ вода внатра, и́ не можеле, да ѿ и́збацатъ, видѣлъ геміджата кораблю погибель; спутылъ шайка оў море, влего́лъ созъ єдени влка и́ дрѹгїи богатїи: а єдени ѿ ніхъ паднадъ оў море; и́ се оудавилъ, кога се наполнila шайката, река́лъ влката на тые, ща са были оў геміата, да ны прости́те на насъ братїе: Защо не можеме, да бы помо-